Del Renault 6 de l'avi al Ferrari de primera

Del Renault 6 de l'avi al Ferrari de primera

A casa, els diumenges a la tarda, s´anava a Platja d´Aro. A berenar al Cisne, a fer una volta als magatzems Vall i, sobretot, sobretot, a treure el cap per l´Avinguda, l´enyorat cine Avinguda, a buscar el programa de la setmana i veure els cuadros. Fins aquella tarda que, no se sap ben bé com, l´avi va proposar al net que l´acompanyés a futbol. És el meu primer record a Montilivi. Girona-Gimnàstica Iberiana. Ho sé segur perquè un rival amb aquest nom no s´oblida fàcilment. Regional Preferent. Aroca i Geni Bou. Pluja de gols a favor dels locals, que aquell any tornarien a pujar a Tercera. Era el 1983. Tenia set anys.

Havent descobert tan plaent opció per als diumenges a la tarda, Platja d´Aro quedava reservat als dies que el Girona jugava a fora. Amb l´obligació, això sí, que tornant el pare es desviés amb el cotxe i entrés a Girona pel carrer del Carme per passar per davant del bar Bons Aires, del carrer Emili Grahit, per saber el resultat. Sí, hi va haver una època en què no tot era a Twitter i que per saber segons què calia espavilar-se sense solucions digitals. Durant anys, una fórmula infalible per conèixer què havia fet l´equip era aquell bar, on amb una pintura blanca es col·locava, tan bon punt es tenia, el marcador.

A futbol s´hi havia d´arribar, pel cap baix, amb una horeta d´antelació, i no per evitar aglomeracions, perquè en aquella època, anar a Montilivi, en tenia més aviat poc, de glamur. L´R-6 groc de l´avi Salvador sempre s´aparcava al mateix lloc, enganxat a la llarga filera de les antigues taquilles, totes tancades menys una, on ben poc moviment es veia. A vegades ens esperàvem una estona a baixar. No havia arribat el butlletí. I a futbol, abans del partit, s´havia de llegir el butlletí.

Recordo els coixinets de color granatós que es podien llogar només d´entrar i que, a vegades, en desaprovació de l´actuació arbitral, podien acabar sobre la gespa; la gent, repartida per tot el camp, canviant de gol en funció d´on atacava el seu equip; l´inconfusible melodia dels «caramelos Darlins»; la traca de la Penya Gironina que rebia l´equip; el sorteig de la panera (o era un pernil?) a mitja part i la pissarra que anava recorrent tot el perímetre del camp per mostrar la butlleta afortunada; els números gegants que es col·locaven manualment al marcador; la Fanta d´ampolla i el croissant de xocolata de ca l´Armengol que duia l´avi Salvador; l´avi Amadeu, que també era futboler, i del Girona, tot i haver nascut a Reus, a Tribuna...

No érem, precisament, un equip gua nyador. Fins que el 1992 va arribar el play-off contra Linense, Salamanca i Vila-real que es van acabar enduent els groguets. El Girona podia haver tingut el seu Wembley a El Helmántico de Salamanca, però no va poder ser. I això que el convenciment hi era, perquè en un camp sempre majoritàriament desert, s´hi va arribar a fer cert caliu. Contra els castellans, en l´anada, victòria per 1-0, les

crònIques situen 5.000 persones a la grada. Ens fèiem grans nosaltres. Però el Girona continuava petit. El bàsquet tenia cada cop més força. Palau. Molts diumenges fèiem programa doble. De Montilivi a Fontajau, inaugurat el 1993. Els play-off de descens contra l´Osca i el Breogán. L´èxtasi esportiu més gran que s´havia pogut viure a Girona durant molt temps. Com que no es guanyava res, s´havia de celebrar com un títol no baixar de categoria. Que Marc Gasol, la FIBA Cup i Akasvayu són, encara, un record molt modern.

El Girona va arribar a baixar a Primera Catalana; una grada es va ensorrar; les penúries econòmiques de tota mena eren a l´ordre del dia. Amb la família Roche es va tornar a Segona B, amb Javi Garcia d´heroi, però el projecte pensat per pujar a Segona A va acabar amb l´equip a Tercera. Josep Gusó, Javi Salamero. Domènec Torrent perd l´ascens a Elda. El 2007 es recupera la categoria de bronze a Alcalá i, un any més tard, es puja a Segona A amb Agné i el gol de Migue al Ceuta. Després va venir el penal de Kiko Ratón, les miraculoses salvacions amb Salamero i Rubi, i Machín; l´Almeria, el Lugo i l´Osasuna. Una muntanya russa que ha tingut final feliç.

Avui, aquest Girona de Primera Divisió és propietat, fins que algú digui el contrari, d´uns senyors francesos que, potser, ni se´n recorden. El paper de l´empresariat local, a la SAE, és testimonial, però tot i aquests peatges del futbol professional, el Girona sempre serà de Girona i dels gironins. I ara que el club ha entrat definitivament al segle XXI, paga la pena gaudir-ne. Per nosaltres, per la ciutat, i per tots aquells que van defensar el gironisme durant tants anys en què no era fàcil explicar que aquí també hi havia equip de futbol.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2017/06/05/del-renault-6-lavi-al/850128.html?utm_source=rss